

Ko je pozvedel, čigava je, je krenil proti gospodarjevi hiši.

Baronov gospodar je takoj zvedel, da mu je živina doma. A vedel je tudi, da bo treba plačati, ker se je pasla po tujem. Ali on ne plača kazni, baron jo plača, in še danes mora od hiše ta nepridiprav.

Jernejček je prosil usmiljenja. Ali prosil je zaman. Zaman so bile njegove solze, zaman jok! Trdega ledu ne predere kamen. In tak led je imel v srcu bogati Jernejčkov gospodar.

S krvavim svojim zaslužkom je moral plačati globo Jernejček in še tisti večer je moral od hiše.

Kam naj gre siromak?

Nocoj prespi v listju, kjer ga nihče ne opazi, jutri pa pojde za kruhom, če ga kje najde. O, saj so še usmiljeni ljudje na svetu, ki privoščijo morda ubožcu košček kruha. O, da!

Ko je bil že v listje zakopan, je molil za svoje mrtve starše, mislil nanje, in tisoč svetlih solz mu je polzelo po licih.

Zunaj se je oglašal čuk, in sova mu je odpevala s turobnim glasom. In ti glasovi so Jernejčka napolnili s še večjo žalostjo.

Anda.

*Anda, Anda, Andica,
nič ni tebi zla:
Mamica vsa tvoja je,
ti si njena vsa!*

*Tja od jutra v prvi mrak
vladaš domu ti,
trudna si na večer že,
nosek te srbi.*

*Pa le leži, da bo mir,
zunaj je bav-bav;
lahko pride, pa te — smuk! —
vtakne brž v ro kav!*

*Leže Anda, stisne sen
sladke ji oči,
in nad njo kot angel zvest
mamica budi.*

E. Gangl.